

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SPLAIUL INDEPENDENȚEI NR.5, SECTOR 4
BUCUREȘTI, COD POSTAL 050091
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

14 MAY 2026

Destinatar:
SINDICATUL POLIȚIȘTILOR DIN
ROMÂNIA DIAMANTUL
București, cu sediul pentru
comunicarea actelor actelor poștale în
strada Ienăchiță Văcărescu
nr.17A, sector 4, parter.ap. 1, București

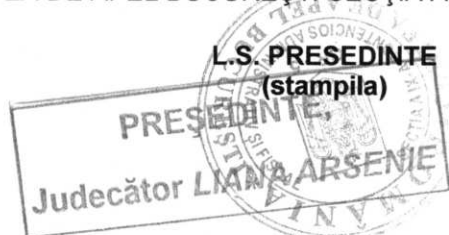
DOSARUL NR. 3411/2/2025
Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Fond
Obiectul dosarului: obligația de a face
Complet: 9-completul 2 fond

COMUNICARE HOTĂRÂRE CIVILĂ

NR. 1842/2025 DIN DATA DE 22 Decembrie 2025

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 1842/2025, pronunțată la data de 22 Decembrie 2025,
de către CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

Grefier,

G.P. 11.05.2026 12:14:37, nr. comunicare: 1 din 3

R O M Â N I A
CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 3411/2/2025

SENTINȚA CIVILĂ NR. 1842
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 22 DECEMBRIE 2025
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE – AMER JABRE
GREFIER - GEORGETA POSTEA

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulată de reclamantul **Sindicatul Polițiștilor din România Diamantul**, în contradictoriu cu pârâții **Ministerul Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției Române**, având ca obiect „*obligăția de a face*”.

Dezbaterile orale au avut loc în ședința publică din data 10.12.2025, fiind consemnate în cuprinsul încheierii de la aceea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 18.12.2025, apoi la data de 22.12.2025, când a pronunțat prezenta sentință,

C U R T E A,

I. Circumstanțele cauzei. Cadrul procesual

I.1. Cererea de chemare în judecată

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, în data de 26.05.2025, reclamantul **Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”**, în contradictoriu cu pârâții **Ministerul Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției Române**, a solicitat instanței să oblige pârâtul **Ministerul Afacerilor Interne** să declassifice O.M.A.I. nr. S/108/2011 privind serviciul de permanență și accesul în unitățile/structurile M.A.I., iar pârâtul **Inspectoratul General al Poliției Române** să declassifice Dispoziția IGPR nr. S/51/2011 privind executarea serviciului de permanență în structurile Poliției Române. A solicitat, de asemenea, obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

În fapt, reclamantul a afirmat, în esență, că la data de 15.12.2024 a solicitat pârâților declassificarea celor două acte, iar prin Adresele nr. 619.501 din 21.01.2025 și nr. 700.001 din 21.01.2025, Centrul Operațional - Structura de Securitate din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române i-a comunicat că nu are calitatea de emitent al O.M.A.I. nr. S/108/2011, iar referitor la solicitarea de declassificare a Dispoziției IGPR S/51/2011 a menționat că la nivelul instituției s-a constituit o comisie pentru analizarea oportunității și posibilității de a fi declassificat documentul.

În continuare, reclamantul a arătat că serviciul public de poliție este unul dintre acele servicii publice care trebuie asigurate fără întreruperi populației, că, anterior adoptării O.M.A.I. nr. S/108/2011, serviciul de permanență în structurile M.A.I. era reglementat prin acte normative care nu erau clasificate ca secrete de serviciu, deși aveau conținut similar. Astfel, a indicat Regulamentul nr. 459/2003 privind organizarea serviciului de permanență și accesul în unitățile Ministerului Administrației și Internelor, modificat prin O.M.A.I. nr. 1139 din 16.01.2006 (nepublicat, neclasificat).

A mai învederat că în partea privind reglementarea accesului în unitățile de poliție, este vădit irațional ca procedurile care reglementează accesul publicului/cetățenilor în unitățile M.A.I. să fie secretizate și ascunse acestora. Totodată, a susținut că această situație creează un paradox juridic și administrativ, în sensul că cetățenii sunt obligați să respecte reguli pe care nu au voie să le cunoască.

Reclamantul a subliniat că, în prezenta acțiune, Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” a acționat pentru apărarea drepturilor proprii vătămăte prin clasificarea ilegală a documentelor solicitate, iar nu în calitate de reprezentant al membrilor săi.

În continuare, reclamantul a arătat că drepturile proprii ale sindicatului care au fost vătămăte.

Astfel, a învederat că i-au fost vătămăte dreptul de a avea acces la informațiile de interes public, în calitate de persoană juridică de drept privat, dreptul de participare la procesul decizional, dreptul de a contesta clasificarea informațiilor, dreptul de a-și îndeplini obiectul de activitate, respectiv protecția drepturilor și intereselor membrilor săi polițiști, care presupune o cultură normativă deplină în domeniul specific de activitate, care să îi permită să acționeze eficient și informat în toate demersurile întreprinse și dreptul la buna desfășurare a activității sindicale.

Cu privire la motivele de nelegalitate a clasificării documentelor, reclamantul a invocat dispozițiile art. 31 alin. (1) și (2) din Constituția României referitoare la dreptul la informație, întrucât aceste acte normative reglementează modalitatea de acces a cetățenilor în instituțiile publice, sunt de interes public, privind organizarea și funcționarea autorităților publice și nu există un prejudiciu demonstrabil care să justifice secretizarea lor.

Referitor la principiul proporționalității, reclamantul a invocat prevederile art. 53 alin. (2) din Constituția României, susținând că clasificarea documentelor nu respectă condițiile constituționale pentru restrângerea exercițiului dreptului la informație, întrucât: nu este necesară într-o societate democratică; nu este proporțională cu situația care ar fi determinat-o; nu există un prejudiciu demonstrabil care să justifice această măsură.

În ceea ce privește încălcarea prevederilor Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, reclamantul a invocat dispozițiile art. 15 lit. e) din acest act normativ, iar în acest context a susținut că nu există niciun prejudiciu demonstrabil care ar putea fi cauzat prin divulgarea normelor privind serviciul de permanență și accesul în unitățile M.A.I./I.G.P.R. De asemenea, a arătat că, dimpotrivă, publicarea acestor norme ar contribui la transparența instituțională, principiu fundamental al administrației publice, precum și la informarea corectă a cetățenilor.

Totodată, reclamantul a arătat că clasificarea anterioară ca documente neclasificate a unor reglementări similare, respectiv Regulamentul nr. 459/2003 și O.M.A.I. nr. 1139 din 16.01.2006, demonstrează că divulgarea acestor informații nu a produs și nu ar putea produce prejudicii instituțiilor în cauză. Reclamantul a invocat și dispozițiile art. 33 din Legea nr. 182/2002. În continuare, reclamantul a susținut că documentele în cauză, prin natura lor, sunt destinate să informeze atât angajații M.A.I./I.G.P.R., cât și cetățenii asupra modalității de acces în instituțiile publice și de organizare a serviciului de permanență, fiind astfel interzisă clasificarea lor ca secrete de serviciu.

Cu privire la respectarea condițiilor legale privind clasificarea, reclamantul a arătat că, suplimentar față de condiția prejudiciului demonstrabil impusă de definiția informației „*secret de serviciu*” și de prevederile legale anterior menționate, clasificarea unor informații trebuie să respecte și dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 182/2002. De asemenea, reclamantul a arătat că, în aplicarea acestui articol, a fost emis O.M.A.I. nr. 66/2009 privind lista informațiilor care se clasifică „*secret de serviciu*” în MAI, însă obiectul de reglementare al O.M.A.I. nr. S/108/2011 și al Dispoziției IGPR nr. S/51/2011 nu se regăsește în lista prevăzută de acest act normativ.

Relativ la încălcarea prevederilor Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public reclamantul a invocat prevederile art. 5 alin. (1) lit. a), susținând că documentele a căror declasificare se solicită sunt acte normative care reglementează organizarea și funcționarea M.A.I./I.G.P.R. și a unităților teritoriale de poliție, în componenta privind asigurarea continuității serviciului de poliție, încadrându-se astfel în categoria informațiilor care trebuie comunicate din oficiu.

Reclamantul a invocat dispozițiile art. 13 din Legea nr. 544/2001 și a arătat că dispoziții similare sunt prevăzute și de art. 33 din Legea nr. 182/2002. În continuare, reclamantul a susținut că, prin secretizarea abuzivă, M.A.I. și I.G.P.R. urmăresc să își asigure un folos injust, respectiv să oblige polițiștii din poliția judiciară și criminaliștii să desfășoare muncă de la domiciliu, neplătită, în cadrul echipelor de cercetare la fața locului, cu încălcarea dispozițiilor art. 42 din O.M.A.I. nr. S/108/2011.

De asemenea, reclamantul a susținut că acest articol obligă ca funcțiile de execuție să asigure serviciul de permanență din unitate.

Totodată, a arătat că, profitând de caracterul clasificat al ordinului, care îngrădește posibilitatea polițiștilor de a obține consultanță de specialitate din partea sindicatelor și a avocaților, conducătorii structurilor M.A.I. care au compartimente de poliție judiciară, influențați de aparatul central al M.A.I. și I.G.P.R., îi induc în eroare pe aceștia, susținând că permanența echipei CFL nu ar fi organizată în scopul respectării obligației de permanență a serviciului de poliție judiciară, în vederea obținerii acordului acestora, acord obținut prin înșelăciune și prin aplicarea unor sancțiuni disciplinare, pentru a presta, după programul de muncă, muncă de la domiciliu, forțată și neplătită.

Reclamantul a mai invocat și prevederile art. 3 lit. e) din Legea nr. 52/2003 care consacră obligația legală de transparență, precum și pe cele ale art. 2 lit. a) și b) din același act normativ, care stabilesc ca principii ale transparenței decizionale: „informarea în prealabil, din oficiu, a persoanelor asupra problemelor de interes public care urmează să fie dezbătute de autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și asupra proiectelor de acte normative” și „consultarea cetățenilor și a asociațiilor legal constituite, la inițiativa autorităților publice, în procesul de elaborare a proiectelor de acte normative”.

În dovedirea acțiunii, reclamantul a solicitat încuviințarea următoarelor probe:

I.2. Apărările formulate

I.2.1. Întâmpinarea formulată de pârâțul Inspectoratul General al Poliției Române

Pârâțul Inspectoratul General al Poliției Române (în continuare I.G.P.R.) a formulat întâmpinare, prin care, în principal, a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive față de capătul de cerere având ca obiect declasificarea Ordinului MAI nr. S/108/2011, iar, în subsidiar, a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiate.

În susținerea excepției, pârâțul a arătat că nu este emitentul Ordinului MAI nr. S/108/2011, astfel încât nu poate decide asupra declasificării sale, neavând deci calitate procesuală pasivă în cauza de față.

Pe fondul cauzei, a arătat că, urmare a solicitării reclamantului din data de 15.12.2024 referitoare la declasificarea Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011 și a Dispoziției I.G.P.R. nr. S/51/2011, înregistrată ca petiție la nivelul Structurii de Securitate și al Centrului Operațional din cadrul I.G.P.R., prin grija Structurii de Securitate, reclamantului i-a fost comunicat răspunsul nr. 619.201/21.01.2025 și nr. 700.001/21.01.2025.

Prin aceste răspunsuri, reclamantul a fost informat asupra faptului că, la nivelul I.G.P.R., s-a constituit o comisie pentru analizarea oportunității și posibilității declasificării Dispoziției I.G.P.R. nr. S/51/2011. De asemenea, pârâțul a arătat că Dispoziția I.G.P.R. nr. S/51/2011 a fost întocmită în baza Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011, fiind preluate în mod substanțial elemente de fond din acesta, inclusiv din perspectiva modului de reglementare a componentelor.

Totodată, pârâțul a invocat dispozițiile legale privind încadrarea informațiilor la nivelul de secretizare „*secret de serviciu*”, făcând trimitere la dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 182/2002. De asemenea, a invocat și dispozițiile art. 32 din Legea nr. 182/2002

În continuare, pârâțul a invocat prevederile art. 17 alin. (1) din Anexa la H.G. nr. 585/2002 și a făcut trimitere la dispozițiile art. 6 din Anexa la H.G. nr. 585/2002, precum și la cele ale art. 7 și art. 8 din același act normativ. Totodată, pârâțul a invocat art. 10 din Anexa la H.G. nr. 585/2002.

În continuare, pârâțul a susținut că informațiile cuprinse în reglementările interne, precum Dispoziția I.G.P.R. nr. S/51/2011, reprezintă date privind activități interne, menite să asigure protejarea securității spațiilor de lucru. De asemenea, a arătat că această dispoziție cuprinde exclusiv informații privind activități efectuate pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, a căror divulgare ar putea prejudicia interesele instituției.

Totodată, pârâțul a susținut că Dispoziția I.G.P.R. nr. S/51/2011, inclusiv anexele clasificate, conține elemente adaptate specificului instituțional, atât la nivel central, cât și la nivelul structurilor teritoriale, astfel încât, până la reconsiderarea clasificării Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011 de către emitent, nu se poate aborda posibilitatea declasificării acesteia.

De asemenea, a învederat că, în urma analizei efectuate, comisia constituită la nivelul I.G.P.R. a constatat că divulgarea informațiilor clasificate cuprinse în Dispoziția I.G.P.R. nr.

S/51/2011 este de natură a afecta interesele instituției, motiv pentru care nu se poate proceda la declasificarea acesteia.

În continuare, pârâtul a susținut că este în apanajul exclusiv al emitentului actului de a stabili dacă anumite informații trebuie sau nu să fie supuse accesului liber, în considerarea riscului producerii unor prejudicii, situație în care se impune limitarea accesului la un grup restrâns de persoane.

Totodată, pârâtul a arătat că procedura de declasificare este reglementată de dispozițiile legale, sens în care a făcut trimitere la dispozițiile art. 20 alin. (1) și (2) din Anexa la H.G. nr. 585/2002. Totodată, pârâtul a invocat dispozițiile art. 24 din Anexa la H.G. nr. 585/2002. În consecință, pârâtul a susținut că pretențiile reclamantului sunt nefondate, întrucât procedura de declasificare nu este reglementată prin norme imperative, ci este condiționată de aprecierea emitentului asupra oportunității menținerii sau eliminării nivelului de clasificare.

În probațiune, pârâtul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

1.2.2. Întâmpinarea formulată de pârâtul Ministerul Afacerilor Interne

Pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a depus întâmpinare prin care, în principal, a invocat excepția netimbrării acțiunii, iar, în subsidiar, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiate.

În susținerea excepției, pârâtul a arătat că acțiunea nu a fost timbrată.

În ceea ce privește fondul cauzei, a invocat dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului și a arătat că Ordinul M.A.I. nr. S/108/2011 prevede modul de organizare și executare a diferitelor servicii organizate la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, denumite generic servicii de permanență.

De asemenea, a arătat că, la nivelul ministerului, clasificarea și declasificarea informațiilor specifice claselor și nivelurilor de secretizare se realizează potrivit Normelor de aplicare a standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate și a informațiilor secrete de serviciu în unitățile Ministerului Afacerilor Interne, aprobate prin Ordinul M.A.I. nr. S/353/2002, declasificat.

Totodată, pârâtul a susținut că modul de stabilire a clasei de secretizare este reglementat prin Anexa nr. 2 a Ordinului M.A.I. nr. S/389/2003 pentru aprobarea Ghidului de clasificare a informațiilor în Ministerul Afacerilor Interne, precum și a Listei cu informații secrete de serviciu în Ministerul Afacerilor Interne, declasificat. În acest sens, a arătat că, la pct. 21 al anexei anterior menționate, sunt indicate documentele care conțin informații privind atribuțiile personalului din serviciul de zi/permanență și din serviciul de pază, a căror divulgare este de natură a determina prejudicii Ministerului Afacerilor Interne.

În continuare, pârâtul a susținut că Ordinul M.A.I. nr. S/108/2011 este un act normativ intern, care produce efecte în favoarea unui număr restrâns și bine definit de subiecte de drept, respectiv personalul care asigură îndeplinirea serviciului de permanență și care exercită atribuții în acest sens, potrivit fișei postului, în scopul asigurării desfășurării activităților în mod corespunzător, precum și despre personalul cu funcții de conducere.

Pârâtul a făcut trimitere la: „art. 4 din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin H.G. nr. 585/2002”, arătând că informațiile sunt clasificate în raport cu importanța pe care o au pentru securitatea națională și de consecințele ce s-ar produce ca urmare a dezvăluirii sau diseminării lor neautorizate, același text normativ prevăzând că informațiile a căror divulgare este de natură să determine prejudicii unei persoane juridice de drept public sau privat se clasifică secrete de serviciu.

De asemenea, pârâtul a arătat că ordinul a cărui declasificare se solicită a fost transmis structurilor Ministerului Afacerilor Interne, putând fi consultat de personalul acestora la sediul unității în care își desfășoară activitatea, cu respectarea dispozițiilor în vigoare referitoare la informațiile clasificate.

Totodată, a susținut că aducerea la cunoștința publică a prevederilor acestui ordin poate reprezenta un risc la adresa obiectivelor aparținând ministerului, a modalităților de acțiune, a mecanismelor de declanșare a intervențiilor, precum și a modului de realizare a fluxului informațional și a documentelor elaborate în acest sens.

În continuare, pârâtul a invocat dispozițiile art. 20 alin. (1) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, arătând că acesta precizează situațiile în care o informație clasificată este analizată în vederea declassificării, respectiv: expirarea termenului de clasificare, situația în care dezvăluirea informațiilor nu mai poate prejudicia siguranța națională, apărarea țării, ordinea publică ori interesele persoanelor de drept public sau privat deținătoare, precum și ipoteza în care clasificarea a fost dispusă de o persoană neîmputernicită prin lege. De asemenea, a făcut trimitere la dispozițiile art. 24 din H.G. nr. 585/2002.

Totodată, pârâtul a solicitat instanței să rețină că reclamantul nu a făcut dovada încadrării în vreunul dintre cazurile de declassificare prevăzute de art. 20 alin. (1) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România.

Totodată, a invocat și prevederile art. 8 din același act normativ.

Plecând de la natura atribuțiilor specifice structurilor Ministerului Afacerilor Interne, pârâtul a susținut că acestea trebuie să asigure un răspuns prompt și eficient în orice moment, astfel încât un eventual demers de declassificare a unui asemenea document trebuie să aibă în vedere și mediul securitar internațional, marcat de un grad ridicat de impredictibilitate, generat de suprapunerea unor crize pe multiple paliere. De asemenea, a arătat că aceste împrejurări au implicat provocări instituționale multiple, pe toate zonele de responsabilitate, iar din punct de vedere operațional, având în vedere rolul Ministerului Afacerilor Interne atât pe palierul securității naționale, cât și al asigurării unui climat corespunzător de ordine și siguranță publică, este necesară adaptarea permanentă a activităților specifice, prin implementarea de măsuri coerente pentru calibrarea mecanismelor anticipativ-preventive instituționale și interinstituționale.

În ceea ce privește Regulamentul nr. 459/2003 privind serviciul de permanență și accesul în unitățile Ministerului Afacerilor Interne, pârâtul a arătat că acesta a fost abrogat în mod expres prin Ordinul M.A.I. nr. S/108/2011. De asemenea, a susținut că doar acest din urmă act mai face parte din arhitectura cadrului legislativ intern.

Totodată, pârâtul a precizat că, anterior emiterii Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011, actele normative de nivel inferior care au reglementat domeniul de referință nu au fost publicate în Monitorul Oficial, întrucât, la momentul respectiv, actele normative din domeniul ordinii publice și securității naționale nu intrau în categoria celor accesibile publicului larg, în acord cu dispozițiile art. 27 alin. (3) din H.G. nr. 555/2001 pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile pentru supunerea proiectelor de acte normative spre adoptare Guvernului”, act normativ abrogat prin H.G. nr. 50/2005.

În concluzie, a susținut că standardul de clasificare a fost atribuit de persoana împuternicită prin lege, termenul de clasificare nu a expirat, iar, în ceea ce privește lipsa unor prejudicii decurgând din dezvăluirea informațiilor, autoritatea publică emitentă se bucură de o marjă de apreciere care nu a fost încălcată.

Cu titlu de jurisprudență relevantă, pârâtul a indicat Decizia civilă nr. 4674/18.10.2023 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 6773/2/2021, precum și Decizia civilă nr. 4926/31.10.2023 pronunțată de aceeași instanță în dosarul nr. 119/43/2021.

În dovedire, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

1.3. Alte aspecte procesuale

În ședința de judecată din data de 10 decembrie 2025, pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a renunțat să mai susțină excepția nulității acțiunii pentru netimbrare, dată fiind îndeplinirea de către reclamantă a obligației de achitare a taxei judiciare de timbru.

Prin Încheierea de ședință din aceeași dată, Curtea a respins ca lipsită de obiect excepția lipsei calității procesuale pasive invocate de pârâtul Inspectoratul General al Poliției Române față de capătul de cerere având ca obiect declassificarea Ordinului MAI nr. S/108/2011.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

La Compartimentul Documentele Clasificate al Curții de Apel București au fost depuse înscrisuri clasificate.

II. Soluția și considerentele Curții

Analizând cererea de chemare în judecată, prin prisma motivelor invocate de reclamant, a apărărilor formulate de pârâți, a înscrisurilor aflate la dosar și a dispozițiilor legale incidente, Curtea constată că acțiunea este întemeiată, urmând a fi admisă, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

II.1. Aspecte de fapt și de drept relevante

În fapt, reclamantul Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, prin cererile înregistrate de Ministerul Afacerilor Interne sub nr. 40076 din 16 decembrie 2024 (fila 57 verso) și de Inspectoratul General al Poliției Române sub nr. 108/51 din 15 decembrie 2024 (fila 88), a solicitat pârâților declasificarea Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011 privind serviciul de permanență și accesul în unitățile/structurile M.A.I., precum și a Dispoziției I.G.P.R. nr. S/51/2011 privind executarea serviciului de permanență în structurile Poliției Române.

Prin Adresa nr. 619.501/700.001 din data de 21 ianuarie 2025, I.G.P.R. – Centrul Operațional Structura de Securitate a arătat, pe de o parte, că nu are calitatea de emitent al Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011, astfel încât nu se poate pronunța asupra oportunității și posibilității declasificării acestuia, iar, pe de altă parte, că la nivelul instituției s-a constituit o comisie în vederea analizării oportunității și posibilității declasificării Dispoziției I.G.P.R. nr. S/51/2011, concluzia finală fiind în sensul menținerii clasificării (filele 87-88).

Prin Adresa nr. 137600 din data de 30 decembrie 2024, pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a comunicat reclamantului menținerea nivelului de clasificare a Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011, „în raport de importanța pe care o au normele reglementate și de consecințele ce s-ar produce ca urmare a dezvăluirii sau diseminării lor neautorizate” (fila 61 verso).

Prin cererea introductivă, reclamantul a susținut, în esență, că actele a căror declasificare o solicită sunt acte normative cu caracter intern care reglementează organizarea serviciului de permanență și accesul în unitățile/structurile M.A.I., respectiv în structurile Poliției Române, fiind, prin natura și conținutul lor, acte ce privesc organizarea și funcționarea unor autorități publice și, totodată, modalitatea în care cetățenii au acces în instituții publice. Din această perspectivă, reclamantul a susținut că aceste acte intră în sfera informațiilor de interes public, neputând fi clasificate ca „secrete de serviciu”.

La rândul lor, pârâții au susținut, în esență, că actele în discuție au fost legal clasificate, întrucât conțin informații referitoare la activități interne, la mecanisme de acțiune, fluxuri informaționale, structuri de permanență și măsuri privind protecția unităților, a căror divulgare ar putea prejudicia interesele instituției. Totodată, pârâții au învederat că procedura de declasificare este una condiționată de aprecierea emitentului actului și că reclamantul nu a dovedit incidența vreunuia dintre cazurile expres prevăzute de lege pentru declasificare.

Curtea reține, așadar, că litigiul de față vizează, în esență, legalitatea menținerii clasificării a două acte normative interne care reglementează serviciul de permanență și accesul în unitățile/structurile M.A.I. și ale Poliției Române și, implicit, existența obligației pârâților de a proceda la declasificarea acestora.

Cu privire la cadrul normativ aplicabil, Curtea reține că potrivit art. 31 alin. (1) din Constituția României, „Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit”, iar, conform alin. (2) al aceluiași articol, „Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal”.

De asemenea, art. 15 lit. e) din Legea nr. 182/2002 definește informațiile secrete de serviciu ca fiind „informațiile a căror divulgare este de natură să determine prejudicii unei persoane juridice de drept public sau privat”.

Totodată, art. 33 din aceeași lege prevede în mod expres că: „Este interzisă clasificarea ca secrete de serviciu a informațiilor care, prin natura sau conținutul lor, sunt destinate să asigure informarea cetățenilor asupra unor probleme de interes public sau personal, pentru favorizarea ori acoperirea eludării legii sau obstrucționarea justiției”.

În același sens, art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 544/2001 stabilește că fiecare autoritate sau instituție publică are obligația să comunice din oficiu „*actele normative care reglementează organizarea și funcționarea autorității sau instituției publice*”.

Relevantă este și reglementarea din Anexa la H.G. nr. 585/2002. Astfel, art. 17 alin. (1) prevede că informațiile vor fi clasificate numai în cazul în care se impune protecția acestora, iar nivelurile de secretizare subzistă atât timp cât dezvoltarea sau diseminarea lor neautorizată ar putea prejudicia valorile și interesele ocrotite de lege. Totodată, art. 17 alin. (2) consacră posibilitatea contestării supraevaluării nivelului de secretizare de către orice persoană fizică sau juridică română, în contencios administrativ.

În fine, Curtea mai reține că art. 20 alin. (1) din Anexa la H.G. nr. 585/2002 prevede că informațiile se declassifică dacă termenul de clasificare a expirat, *dacă dezvoltarea informațiilor nu mai poate prejudicia* siguranța națională, apărarea țării, ordinea publică ori *interesele persoanelor de drept public* sau privat *deținătoare* ori dacă informația a fost clasificată de o persoană neîmputernicită prin lege, iar art. 24 din același act normativ prevede că informațiile secrete de serviciu se declassifică de conducătorii unităților care le-au emis.

Cu privire la admisibilitatea controlului judecătoresc asupra clasificării, o primă apărare formulată de pârâți a vizat ideea că oportunitatea și necesitatea declassificării aparțin exclusiv emitentului actului, instanța neputând substitui autoritatea în aprecierea păstrării sau înlăturării nivelului de clasificare. Curtea nu poate reține această susținere în forma sa absolută.

Este real că stabilirea și, după caz, înlăturarea nivelului de clasificare se realizează de către autoritatea emitentă, însă aceasta nu înseamnă că măsura clasificării ori a menținerii clasificării scapă oricărui control jurisdicțional. Dimpotrivă, art. 17 alin. (2) din Anexa la H.G. nr. 585/2002 consacră expres posibilitatea contestării supraevaluării nivelului de secretizare în contencios administrativ, ceea ce presupune, în mod necesar, competența instanței de a verifica dacă măsura clasificării sau menținerii clasificării respectă exigențele legale.

Prin urmare, deși instanța nu se substituie autorității în activitatea administrativă curentă, aceasta este pe deplin abilitată să verifice dacă, în concret, sunt îndeplinite condițiile legale pentru menținerea clasificării și dacă nu cumva aceasta reprezintă o supraevaluare a necesității de protecție, contrară art. 17 alin. (2) din Anexa la H.G. nr. 585/2002. A admite contrariul ar echivala cu golirea de conținut a posibilității de contestare prevăzute expres de lege și cu sustragerea de la controlul judecătoresc a unei măsuri administrative apte să restrângă exercițiul dreptului fundamental de acces la informații de interes public.

Cu privire la natura juridică a actelor a căror declassificare se solicită, Curtea reține că Ordinul M.A.I. nr. S/108/2011 și Dispoziția I.G.P.R. nr. S/51/2011 sunt acte normative interne care reglementează, în esență, organizarea serviciului de permanență și accesul în unitățile/structurile M.A.I., respectiv executarea serviciului de permanență în structurile Poliției Române. Astfel, nu este vorba despre documente operative punctuale, nici despre planuri concrete de intervenție aferente unor situații individual determinate, ci despre acte normative cu vocație generală în interiorul sistemului administrativ, care reglementează modul de organizare a unei activități permanente a autorităților publice menționate. Această natură juridică este esențială, întrucât actele normative care reglementează organizarea și funcționarea unei autorități publice sunt calificate în mod expres de Legea nr. 544/2001 ca reprezentând informații de interes public, supuse obligației de comunicare din oficiu. Or, caracterul de act normativ intern nu înlătură, prin el însuși, caracterul de informație de interes public, după cum nici faptul că actul se aplică unui număr determinat de categorii profesionale nu este apt să îl sustragă din sfera art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 544/2001, atât timp cât acesta reglementează organizarea unei autorități publice și modul de exercitare a unei activități publice permanente.

Mai mult, în ceea ce privește Ordinul M.A.I. nr. S/108/2011, Curtea reține că acesta reglementează inclusiv accesul în unitățile/structurile M.A.I. Or, sub acest aspect, actul nu privește exclusiv relații interne de serviciu, ci și raporturile autorității cu terții, respectiv cu cetățenii, în ceea ce privește accesul în instituții publice. Din această perspectivă, cu atât mai puțin se poate susține că un asemenea domeniu ar fi, în integralitatea sa, exclus de la informarea publicului.

Referitor la neîndeplinirea condiției prejudiciului concret și demonstrabil, Curtea are în vedere că cerința fundamentală pentru clasificarea unei informații ca secret de serviciu este aceea ca divulgarea să fie de natură să determine prejudicii unei persoane juridice de drept public sau privat, în sensul art. 15 lit. e) din Legea nr. 182/2002 și al art. 8 din Anexa la H.G. nr. 585/2002. Curtea constată că, în cauză, pârâții nu au individualizat în mod real, concret și efectiv un asemenea prejudiciu. Apărările acestora au rămas la nivelul unor afirmații generale privind protejarea spațiilor de lucru, a mecanismelor de declanșare a intervențiilor, a fluxului informațional ori a intereselor instituției. Or, simpla evocare generică a unor riscuri potențiale nu este suficientă pentru a justifica menținerea clasificării, câtă vreme legea cere existența unui prejudiciu apt să rezulte din divulgare, iar instanța trebuie să poată verifica realitatea și seriozitatea acestui risc.

Nu este suficient ca autoritatea să invoce, în abstract, că actul privește activități interne sau că divulgarea ar putea afecta interese instituționale. O asemenea abordare ar transforma excepția în regulă și ar permite clasificarea nelimitată a oricărui act normativ intern, ceea ce ar contraveni chiar scopului Legii nr. 182/2002 și Legii nr. 544/2001.

În plus, pârâții nu au demonstrat de ce actele în litigiu, privite în natura și obiectul lor de reglementare, ar produce, prin simpla lor aducere la cunoștință, un prejudiciu mai grav decât acela inerent oricărui act administrativ privind organizarea unui serviciu public. Or, în materia secretului de serviciu, prejudiciul nu se prezumă, ci trebuie să poată fi dedus în mod serios și rezonabil din conținutul informației și din specificul acesteia.

Curtea reține și că împrejurarea că o informație este utilă ori necesară funcționării interne a instituției nu echivalează, prin ea însăși, cu existența unui prejudiciu în cazul divulgării. Cu alte cuvinte, nu orice informație internă este și clasificabilă. Altfel spus, caracterul intern al unui act nu suplinește cerința legală a prejudiciului.

Cu privire la incidența art. 33 din Legea nr. 182/2002, Curtea reține că aceste norme au relevanță determinantă în cauză deoarece interzic clasificarea ca secrete de serviciu a informațiilor care, prin natura sau conținutul lor, sunt destinate să asigure informarea cetățenilor asupra unor probleme de interes public sau personal.

Actele a căror declasificare se solicită reglementează, astfel cum s-a arătat, organizarea serviciului de permanență în structuri ale Ministerului Afacerilor Interne și accesul în unitățile/structurile acestuia. Este vorba, așadar, despre norme care privesc organizarea și funcționarea unei autorități publice și, cel puțin în parte, raporturile dintre aceasta și cetățeni.

În aceste condiții, informațiile cuprinse în aceste acte sunt, prin natura lor, destinate să asigure informarea publicului asupra unor probleme de interes general, respectiv asupra modului de organizare a unei activități administrative permanente și asupra regulilor de acces în instituții publice. Rezultă, așadar, că menținerea clasificării intră în coliziune directă cu interdicția prevăzută de art. 33 din Legea nr. 182/2002.

Această concluzie este întărită și de prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 544/2001, care consacră obligația de comunicare din oficiu a actelor normative privind organizarea și funcționarea autorității sau instituției publice. Or, nu se poate admite ca un act care intră, prin definiție legală, în categoria informațiilor ce trebuie comunicate din oficiu să fie menținut, în același timp, sub regim de secret de serviciu, în lipsa unei justificări riguroase și concrete, care în speță nu există.

Cu privire la inconsecvența regimului juridic și la lipsa unei justificări obiective a clasificării, Curtea reține că un element suplimentar relevant pentru soluționarea cauzei îl reprezintă istoricul reglementării domeniului. Din susținerile reclamantului, necombătute efectiv sub acest aspect de pârâți, rezultă că anterior adoptării Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011, serviciul de permanență în structurile M.A.I. era reglementat prin acte normative care nu erau clasificate ca secrete de serviciu, fiind indicat în acest sens Regulamentul nr. 459/2003, modificat prin O.M.A.I. nr. 1139/16.01.2006. În acest sens, Curtea apreciază că această împrejurare nu este lipsită de relevanță. Faptul că reglementări anterioare, având același obiect ori un obiect similar, nu au fost clasificate demonstrează, cel puțin la nivel de prezumție serioasă, că domeniul în sine nu reclamă în mod necesar regimul de secretizare. Împrejurarea, invocată de pârâți, că Regulamentul nr. 459/2003 și ordinul de modificare și completare nu au fost publicate în Monitorul Oficial nu prezintă relevanță, deoarece publicitatea celor două acte a fost asigurată prin alte mijloace, precum comunicarea către persoanele interesate,

esențial fiind că documentele nu au fost clasificate, putând fi deci consultate, fie în condițiile specifice raporturilor de serviciu, fie în condițiile Legii nr. 544/2001. De asemenea, nerelevant este și argumentul că, în prezent, Regulamentul este abrogat, Curtea reținând că în perioada în care acesta a fost în vigoare nu a fost clasificat.

Desigur, împrejurarea că un act anterior nu a fost clasificat nu înseamnă automat că nici actul ulterior nu poate fi clasificat, însă o asemenea schimbare de optică administrativă trebuie justificată în mod obiectiv și convingător. Or, în cauză, o asemenea justificare lipsește.

În plus, din lecturarea documentelor depuse la Compartimentul Documente Clasificate al instanței, Curtea constată că acestea au un conținut cvasiidentific cu cel al reglementărilor anterioare, neclasificate.

În același sens, Curtea reține și argumentul reclamantului potrivit căruia obiectul de reglementare al Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011 și al Dispoziției I.G.P.R. nr. S/51/2011 nu se regăsește în lista informațiilor care se clasifică „*secret de serviciu*” în Ministerul Afacerilor Interne, astfel cum aceasta rezultă din O.M.A.I. nr. 66/2009, respectiv din ghidul de clasificare aprobat prin Ordinul M.A.I. nr. S/389/2003, invocat chiar de pârâtul Ministerul Afacerilor Interne.

Sub acest aspect, Curtea observă că pârâtul M.A.I. a invocat pct. 21 din Anexa nr. 2 a Ordinului M.A.I. nr. S/389/2003, modificat prin O.M.A.I. nr. 66/2009, referitor la „documentele care conțin informații privind atribuțiile personalului din serviciul de zi/permanență și din serviciul de pază a căror divulgare este de natură a determina prejudicii Ministerului Administrației și Internelor” (f.21 verso). Totuși, nici această trimitere nu este de natură să justifice, în sine, clasificarea integrală a actelor în litigiu, câtă vreme acestea au un obiect normativ mai larg, ce privește organizarea serviciului de permanență și accesul în unități, iar pârâtul nu a individualizat concret acele elemente din conținutul actului care ar fi de natură să producă prejudicii reale prin divulgare.

Altfel spus, simpla apartenență generică la o zonă funcțională sensibilă nu legitimează automat secretizarea integrală a unui act normativ, mai ales atunci când acesta privește domenii expres subsumate obligației de informare publică.

Mai mult, chiar pct. 21 din Anexa ordinului menționat mai sus condiționează clasificarea ca secrete de serviciu a documentelor care conțin informații privind atribuțiile personalului din serviciul de zi/permanență și din serviciul de pază de cerința ca divulgarea lor să fie „de natură a determina prejudicii Ministerului Administrației și Internelor”, cerință a cărei îndeplinire nu a fost dovedită în cauza de față.

S-a mai susținut că, la nivelul ministerului, clasificarea și declasificarea informațiilor specifice claselor și nivelurilor de secretizare se realizează potrivit Normelor de aplicare a standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate și a informațiilor secrete de serviciu în unitățile Ministerului Afacerilor Interne, aprobate prin Ordinul M.A.I. nr. S/353/2002, declasificat.

Constată Curtea că art. 5 din Anexa la ordinul menționat precizează că se vor include în listele cu informații secrete de serviciu acele informații care (i) nu trebuie cunoscute decât de persoanele cărora le sunt necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu și (ii) divulgarea lor poate prejudicia interesul unității (fila 121).

Or, după cum s-a arătat, o parte din informațiile cuprinse în cele două acte ce formează obiectul cauzei sunt necesare inclusiv publicului și, în plus, pârâtii nu au făcut dovada că prin comunicarea conținutului integral al documentelor poate fi prejudiciat interesul instituțiilor care le-au adoptat.

Cu privire la apărările pârâtului I.G.P.R. referitoare la imposibilitatea declasificării Dispoziției nr. S/51/2011 înainte de declasificarea Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011, Curtea reține că pârâtul I.G.P.R. a susținut că Dispoziția nr. S/51/2011 a fost întocmită în baza Ordinului M.A.I. nr. S/108/2011, fiind preluate în mod substanțial elemente din acesta, motiv pentru care, până la reconsiderarea clasificării ordinului de către emitent, nu se poate aborda posibilitatea declasificării dispoziției. Curtea nu poate primi nici această apărare.

Faptul că un act inferior a fost emis în executarea unui act superior clasificat nu poate constitui, prin el însuși, un temei suficient pentru menținerea clasificării, dacă, în concret, nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru aceasta. Legalitatea clasificării fiecărui act trebuie verificată în raport cu propriul obiect, propriul conținut și propriile efecte juridice. Or, dacă ordinul superior este el însuși

nelegal clasificat, argumentul derivat al menținerii clasificării actului subsecvent nu mai poate fi susținut.

În plus, Dispoziția I.G.P.R. nr. S/51/2011 este un act emis de I.G.P.R., iar emitentul are obligația de a verifica în mod real dacă divulgarea informațiilor cuprinse în acesta ar produce prejudiciile cerute de lege, nu doar de a invoca, în mod automat, caracterul clasificat al actului superior.

Din această perspectivă, concluzia comisiei constituite la nivelul I.G.P.R. nu este suficientă în sine pentru a bloca controlul judiciar, instanța fiind chemată să verifice tocmai dacă respectiva concluzie are un suport legal și factual real. În speță, Curtea apreciază că acesta lipsește.

Curtea reține că pârâțul Ministerul Afacerilor Interne a invocat, în apărare, și mediul securitar internațional actual, marcat de impredictibilitate și de suprapunerea unor crize multiple, susținând că, în acest context, este necesară adaptarea permanentă a activităților specifice și protejarea mecanismelor instituționale. Curtea apreciază că acest argument are un caracter excesiv de general și nu poate justifica, în lipsa altor elemente concrete, menținerea clasificării unor acte normative precum cele din cauză. Într-adevăr, contextul general de securitate poate constitui, în anumite ipoteze, un element relevant în aprecierea necesității protecției anumitor informații. Totuși, acest context nu poate servi ca justificare abstractă, de principiu și nediferențiată pentru clasificarea sau menținerea clasificării oricărui act intern al unei autorități din domeniul ordinii publice. O asemenea interpretare ar conduce la concluzia inacceptabilă că, prin simpla apartenență a autorității la sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, toate actele sale interne ar putea fi în mod legitim sustrate accesului public, ceea ce este contrar atât art. 31 din Constituție, cât și art. 33 din Legea nr. 182/2002 și art. 5 din Legea nr. 544/2001.

Cu privire la jurisprudența invocată de pârâțul M.A.I., Curtea observă că acesta a făcut trimitere la Decizia civilă nr. 4674/18.10.2023 și Decizia civilă nr. 4926/31.10.2023, ambele pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, susținând, în esență, că necesitatea și oportunitatea declasificării aparțin exclusiv organelor abilitate și că nu ar exista posibilitatea declasificării parțiale a unui act atunci când acesta conține măcar o informație clasificată. Curtea reține că această jurisprudență, chiar presupunând incidența ei în plan de principiu, nu este de natură să schimbe soluția în prezenta cauză.

În primul rând, problema esențială nu este aceea a declasificării parțiale, ci aceea a legalității clasificării inițiale și a menținerii regimului de secretizare în raport de obiectul și conținutul actelor în litigiu. În al doilea rând, marja de apreciere a autorității emitente nu este una discreționară, ci una supusă limitelor trasate de Constituție și de lege, inclusiv de art. 33 din Legea nr. 182/2002 și art. 17 alin. (2) din Anexa la H.G. nr. 585/2002. Or, tocmai controlul respectării acestor limite revine instanței de contencios administrativ. În al treilea rând, jurisprudența anterioară referitoare la regulamentele de organizare și funcționare ale unor inspectorate județene de poliție, evocată și de reclamant, confirmă, dimpotrivă, că actele normative interne privind organizarea și funcționarea unor structuri de poliție nu pot fi menținute în mod automat sub regim de clasificare, atunci când, prin natura lor, intră în categoria informațiilor de interes public. Mai rețin Curtea că marja de apreciere a autorității publice trebuie exercitată cu maximă prudență, având în vedere că operațiunea de clasificare a documentelor constituie o excepție de la regula generală a accesului la informațiile de interes public, consacrată la nivel constituțional.

În lumina tuturor considerentelor expuse, clasificarea celor două acte apare ca nelegală, iar menținerea acestora reprezintă o restrângere nejustificată a accesului la informații de interes public.

Prin urmare, acțiunea reclamantului urmează a fi admisă, iar pârâții vor fi obligați să declassifice actele în litigiu.

II.2. Temeiul legal al soluției adoptate

Pentru toate considerentele anterior expuse, în temeiul art. 31 din Constituția României, al art. 15 lit. e), art. 20 și art. 33 din Legea nr. 182/2002, al art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 544/2001, al art. 17 alin. (1) și (2), art. 20 și art. 24 din Anexa la H.G. nr. 585/2002, precum și al art. 18 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, Curtea va admite acțiunea formulată de reclamantul Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, va obliga pârâțul Ministerul Afacerilor Interne să declassifice Ordinul

M.A.I. nr. S/108/2011 și va obliga pârâtul Inspectoratul General al Poliției Române să declassifice Dispoziția I.G.P.R. nr. S/51/2011.

În temeiul art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă, având în vedere soluția de admitere a acțiunii și culpa procesuală a pârâților, Curtea va obliga fiecare pârât la plata către reclamant a sumei de câte 50 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxa judiciară de timbru achitată de reclamant în cauză.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
IN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea formulată de reclamantul **Sindicatul Polițiștilor din România Diamantul**, cu sediul ales pentru comunicarea actelor actelor poștale în București, str. Ienăchiță Văcărescu nr. 17A, sector 4, parter. ap. 1, București în contradictoriu cu pârâții **Ministerul Afacerilor Interne**, cu sediul în București, Piața Revoluției nr. 1A, sector 1 și **Inspectoratul General al Poliției Române**, cu sediul în București, str. Mihai Vodă nr. 4-6, sector 5.

Obligă pârâtul **Ministerul Afacerilor Interne** să declassifice Ordinul M.A.I. nr. S/108/2011.

Obligă pârâtul **Inspectoratul General al Poliției Române** să declassifice Dispoziția I.G.P.R. nr. S/51/2011.

Obligă fiecare pârât la plata către reclamant a câte 50 de lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, constând în taxă judiciară de timbru.

Cu recurs, în 15 zile de la comunicare. Recursul se depune, sub sancțiunea nulității, la Curtea de Apel București.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților, prin intermediul grefei instanței, azi, 22.12.2025.

Președinte,
Amer Jabre

Red. AJ - 5 ex/2026

Comunicat 3 exemplare la data de